

Dostihy → Žokej Josef Bartoš už má v kariéře přes 800 vítězství,

VÁŇA říká: Jed'

Jako patnáctiletý kluk přišel od poníků mezi ostřílené jezdce a hned na první pokus je poškádlil vítězným dostihem. A od té chvíle se žokej **Josef Bartoš** nezastavil. S výjimkou zdravotních pauz po několika drsných zraněních stále jede dál a sbírá výhry. Po víkendu jich má už 813, což je v českých podmínkách unikát. Počítá si v nich i tři triumfy ve Velké pardubické nebo vítězství v Gran Premio v Meranu. Ani krátce před čtyřicítkou nehodlá slevit. Tisícovka? „Mám ji v hlavě,“ usmívá se.

MARTIN HAŠEK,
PETR MALÍK

PRAHA - Na vítězství v dostihovém sedle má stále pořádný hlad, o tom není sporu. Když však usedá se dvěma žurnalisty k restauračnímu stolu, je to smutný příběh. Řízeček s bramborovým salátkem? „Tak já si oběd nedám...“ odušil Bartoš na úvod konverzace. Nakonec neodolal. Dopřál si aspoň dýňový krém...

Tohle se vám asi stává často, že?

„No, to mám pořád. I když jsme v zahraničí, majitel s trenérem jdou na oběd, já si sednu s nimi, dám si perlivou vodu a dívám se na ně. Protože den před dostihem nebo v den dostihu to nepřipadá v úvahu. Můžu se lehce najíst, abych přežil do druhého dne.“
A co si dáváte v normální den?

„Měl bych samozřejmě nějaký režim držet furt, abych nemusel shazovat. Někdy to nejde, dva dny vypustím a tři dny si dám trošku do těla. Ale je pravda, že když jím,

JOSEF BARTOŠ

Narozen: 19. února 1981 (39 let)
Největší úspěchy: trojnásobný vítěz Velké pardubické (2006 s Decent Fellowem, 2008 se Sixteen, 2019 s Theophilem), vítěz Gran Premio v Meranu (2019 s L' Estran), trojnásobný vítěz překážkového šampionátu (2005, 2006, 2008)

ty porce jsou stejně menší, než si lidé normálně dají. Tři chody nesním... V Itálii jsem šel na večeri s trenérem Faverem, nacpali mi čtyři chody, už jsem nevěděl, kam to strkat. Vedle mě to měl Raffi Romano spucovaný všechno. A druhý den běhal po závodisti a shazoval tři kila.“ (směje se)

Takže jaký je váš obvyklý jídelníček?

„Ráno nesnídám, co nejrychleji vypadnu s autem a jedu ke koním. Tam si dám tyčinku, někdy jablko, sváčku na hlad. Pak přijedu domů. Mám rád nějaké maso, klidně se salátem, nebo těstoviny. Večer si teplou večeři dávám málokdy. Mám takovou zobačku, salám, sýr, k tomu si něco křupnu.“

Je to tedy lepší, než pak honit kila těsně před dostihy, jak to dělá Romano.

„Já zas tolik nepřiberu. Ale když potřebuju ubrat, musím jídlo vyřadit úplně. A musím hlavně něco dělat, jít si zaběhat a vyndat vodu z těla, plus saunu...“

Býváte někdy na hraně?

„Jo. Na rovinách jsem se trápil hodně. Když jsem skončil roviny, s váhou do překážek jsem neměl vůbec problém. Teď, trvá to tři, čtyři roky, je to už těžký. Je mi třicet devět, už je to jiné. Mám rodinu s dětmi, žiju jiný život než v pětadvaceti. I ten režim mi moc nepomáhá, abych byl lehčí. Teď je to s váhou těžší...“ (směje se)

Pořád to za to stojí?

„Mě to furt baví. Důležitá je nějaká motivace, abych měl chuť jezdit. A tu mám celý rok. Nej dřív jsem byl u Váňů na překážkách, když se mi rozjžděla kariéra a to šlo automaticky. Hlavu jsem měl nastavenou jenom na dostihy. Pak jsem hodně jezdil do Itálie pro Favera, kde jsem měl taky dobré koně. Když se to s koňmi začalo zhoršovat, přišla nabídka od mladého Váni a stáje Scuderia Aichner.“

Jak spolupráce funguje?

„Každý měsíc kupují nového koně, pořád se hledá, abychom mohli obsazovat všechny dostihy. Celý život jsem chtěl jezdit na dobrých koních a teď je mám pod zadkem. Je to velká motivace jet dál, protože v mých letech už překážkoví jezdci říkají: Už končíme. Je jich tady pár, co jezdí, ale je jich málo. Dneska kluci končí už v pětadvaceti.“

Výhoda pro vás, ne?

(usměje se) „Oni mi furt otevírají cestu, že mám víc možností. Chci jezdit. Mě to baví. Dělat trenéra je těžké a hlavně je potřeba mít někoho za sebou kvůli financím, nakupování koní. Malý tre-

nér s deseti koňmi se moc neživí. Vím, jak je to těžké, proto se snažím jezdit. Momentálně jsem nahoře, tak toho využívám.“

Najde se vůbec období v roce, kdy nejezdíte dostihy?

„Bývá to v červenci, jenže letos je změna, protože se nakupilo víc dostihů a v Itálii měli kratší pauzu. V červenci byla i v Čechách v provozu spíš provinční závodisti, tak jsem si našel dovolenou a s rodinou vyrazil. Druhý termín je čtrnáct dní Vánoce a Nový rok. Jinak, když se nezraním, jedu furt. Když se člověk zraní, trvá měsíc, než to sroste. A pak ten další měsíc, který je hodně tvrdý, než se člověk vrátí zpátky...“

Poprvé jsem si od něj nechával podepisovat fotku se Železníkem. Dnes jsem v Pardubicích v šatně Josefa Váni.

Kdy jste si vlastně uvědomil, že chcete být žokejem?

„Hodně brzo. První dostih poníků jsem jel v devíti letech. Ve čtrnácti, než jsem si začal dělat amatérskou licenci, jsem se rozhodoval a kolem patnácti let jsem měl v hlavě jenom dostihy. O prázdninách jsem jel do Německa, abych byl mezi žokeji a něco se naučil. Naši mě vždycky někam vyslali, abych se rozhlídl.“

Začínal jste na ponících, ovšem už v patnácti letech jste hned při prvním dostihu vyhrál...

„Tam tehdy byli Rája s Andrésem a říkali: Ježišmarjá, teď nás tady začne porážet patnáctiletý od poníků. Jezdil jsem spoustu horších koní, ale bylo super, že jsem využíval úlevu pět kilo do těch pěti vítězství. Člověk se pak v handicapu dostal na dobrého koně.“

Jak takhle mladý kluk zapadne do jezdecké party?

„Já jsem tam přišel s respektem. Dobrý den! Hen tam měl místo, tak jsem opravdu uhnul. Všechny jsem uznával. Kdyby řekli: Pojedeš poslední, tak snad pojedou poslední. (směje se) Teď je to trochu jiný. Respektu je míň než dřív, stará škola vymizela.“

V čem jsou mladíci odlišní?

„Přijdou, zaberou vám místo, skopnou tašku. Dřív byl i větší respekt k trenérům.“

FOTO SPORT: MICHAL BERÁNEK

To se nenajde nějaký „Tomáš Řepka“, který by kabinu srovnal?

(směje se) „Jo, Jarda Myška... Na toho si nedovolej. Ten jim to řekne natvrdo a hned. A ještě není ani odstartováno. Pak projedeme cílem a než zastavíme, už po nich řve. Ale na mě si dovolej, já jsem takovej hodnej.“

Bavili jsme se o tom, že jezdíte na dobrých koních, což je ale způsobené hlavně tím, že jste v Česku dlouhodobě považován za nejlepšího žokeje. Berete tuhle roli?

„Teď už jo. Teď to beru, protože že toho mám hodně za sebou. Už jsem opravdu seděl na hodně dobrých koních, vyhrál jsem velké dostihy. Zkušenosti mám z klubů, co jezdí, největší.“

Dobrý žokej musí umět koně tzv. vyjet. Jak se to dělá?

„Vždycky jsem se snažil mít dobrý sed. Takový ten ze západu, aby to vypadalo, mít kratší trmeny, nikde nepřepadat. Nemám

moc rád v sedání, potřebuju mít koně na oteži. Jeden bývalý žokej říkal, že co cvalový skok, koně posouváte o půl metru.“

Čím?

„Když budete celou cílovku dělat správný pohyb, můžete si spočítat, kolik metrů to dá koni navíc, než když tam budete přepadat. Já mám prostě rád vzít si koně na oteži, jít s tím pohybem, a jak se blíží cíl, přitvrdit. Po poslední proutce se trochu rozpadne a pak musí chytit rytmus zpátky. A když ho držíte, on posledních padesát metrů zrychlí.“

To je jako byste popisoval váš loňský triumf ve Velké pardubické s Theophilem. V cílové rovině jste propadl z prvního na třetí místo, ale ještě v něm našel sílu na vítězný finiš...

„Já jsem ho i nechal přibrzdit. Bál jsem se ho do poslední překážky poslat o půl cvalového kroku dřív, protože koně jsou unavení, a když skočí dřív, pak je větší riziko, že spadnou. Když

SKONĚM Dostihového klubu iSport.cz si Josef Bartoš dojel pro prvenství v Pardubicích v minulém roce. FOTO SPORT: MICHAL BERÁNEK

jeho cílem je dosáhnout tisícovky

si to, jak chceš

BARTOŠOVA
vítězství
ve Velké pardubické

Sixteen
2008

FOTO SPORT:
JAROSLAV LEGNER

Decent Fellow
2006

FOTO SPORT:
JAROSLAV LEGNER

přijdou k překážce blíž, skočí jí na krátko, sice ztratí rychlost, ale nadechnou se a pak je musí rozehýbat.“

A ještě to chce zakřičet: Theo, pojd!

(směje se) „To se většinou řve, když jsou koně unavení, nemájí tolik síly, cval už je pomalejší než třeba na třetím kilometru. To řvete, zkoušíte všechno, co jde. Oni taky řvou lidi, koně to všechno vnímají, začnou stříhat ušima a trošku zpomalovat. Když na ně řvete i vy, mají to z obou stran a jedou furt. Nezdá se to, ale když je konec Pardubické, je to největší hukot. Posledních sto metrů to koni naruší. Do té doby závodí a pak by nejradši vypnul. Jak je najednou hluk, myslí si, že je konec.“

Vy finiš umíte. Nakolik vám v tom pomáhají zkušenosti z rovinových dostihů?

„Přijde mi, že z rovin udržím do finišu klidnější hlavu. Nezačnu bláznit, cítím, že koně podpořím

Vítězství Josefa Bartoše

Celkem	813
Roviny	92
Překážky	721

Překážky v jednotlivých zemích

Itálie	446
Česko	249
Německo	12
Francie	4
Polsko	4
Slovensko	2
Švýcarsko	2
Švédsko	2

Překážková vítězství v Česku (Československu)

Dušan Andrés	285
Jaroslav Myška	260
Josef Bartoš	249

a nemusím dělat nějaké věci, které jsou většinou zbytečné.“

Měl jste nějak jezdecké vzory?

„Celý život mě provází Frankie Dettori, protože jsem chytil celou jeho kariéru. To je úplně číslo jedna. A líbil se mi kluci v Německu, kde se vždycky jezdilo stylově, jako Eddie Pedroza a tihle kluci. Z toho jsem čerpal, že takhle bych chtěl jezdit. A na překážkách? Dostával jsem se ke kazetám z Anglie. Tehdy ještě jezdil Richard Dunwoody, což byl na anglické žokeje takový stylový jezdec. On měl vždycky všechno upravené. Líbilo se mi, že jezdil jinak než ostatní Angličani.“

A co Josef Váňa, jak jste se vlastně seznámili?

(usměje se) „Poprvé jsem si od něj nechával podepisovat fotku se Železníkem, když ho vedli někdy při sté Velké pardubické. Pak jsem se s ním potkal tak, že mě jako trenér posadil na nějakého koně do rovinového dostihu. Dnes

jsem v Pardubicích v šatně Josefa Váni. A poprvé jsem tam vstoupil, když jsem šel k němu do stáje, předtím jsem se neodvážil.“

Tam byli Rája s Andrésem, říkali: Ježišmarjá, teď nás tady začne porážet patnáctiletý od poníků.

K žokejovým povinnostem patří jet podle tzv. ordre, příkazu trenéra. Má ale žokej s vašimi zkušenostmi někdy svoji hlavu?

„Jsou různí trenéři. Když jsem byl mladší, zažil jsem od některých hodně specifické ordre a to jsem se snažil dodržovat hodně. Dnes jdu do paddocku a trenéři se ke mně chovají jinak než dříve. Řeknou mi pár poznámek a nechávají mi

volnou ruku: Však uvidíš, jak to bude cítit. S Theophilem mi pan Váňa říká: Víš, že nemáš spěchat a jeď si to, jak chceš. To je celý ordre na Velkou pardubickou. Nemusím se ani nervovat. (směje se) Ale to bylo i dřív. Jen s Decentem mě brzdil, ať to úplně neodfiruju. Když jsem pak jezdil Sixteen nebo Tiumenta, říkal, ať si dobře zajezdím. Záleží na dostihu, jak je dlouhý, a na hodně dalších věcech.“

Většinou ale taktika funguje, což je vidět na vašich vítěznicích statistikách. Sledujete je?

„Že bych se zabýval, že zítra budu mít jubilejní vítězství, to mi uteče, ale čísla jsou pro mě důležitá. I dřív jsem se snažil jezdit všechno a měl co nejvíce startů ze všech. Když jsem začínal kariéru, chtěl jsem hlavně jezdit v každém dostihu. Když jsem přijel do Pardubic a měl osm dostihů, připadal jsem si spokojeně: Jo, takhle to má být!“

Jak je to dnes?

„Už jsem opatrnější, hlídám si svoji stáj. A když jezdím pro jiné, chci jezdit nějakého slušného koně. Nerad beru nováčky. Když koně neznám, nesedám na to. Už mě nebaví přijet na dostihy a padnout na první překážce jenom proto, že kůň byl poprvé na závodě. To ať jede někdo dvacetiletý, protože tomu je to jedno.“

Nejradši bych odsedlal toho tisícího vítěze a to by byl konec kariéry. Já bych chtěl udělat tisíc překážkových vítězství.“

Vám už to jedno není?

„Dřív jsem byl takovej gumovej. Spadl jsem a říkal si: To bylo sup! (směje se) To bylo kolem dvaceti a to je člověku jedno. Jenže jak přišla zranění, nechce se člověku padat. Když jedete, nemůžete být opatrný, ale nechcete zbytečně riskovat. Sedat na koně, kteří mají špatnou kariéru, jsou nespolehliví. Jsem opatrnější, abych každý týden dvakrát neležel někde pod překážkou.“

Takže tu tisícovku máte v hlavě?

„To mám, no... Nejradši bych odsedlal toho tisícího vítěze a to by byl konec kariéry. Já bych chtěl udělat tisíc překážkových vítězství.“

To je pořádně velká meta...

„Ale to je to, co mě může ještě furt držet a posouvat dál. Když jsem byl na pětistovce, ani mě nezapadlo, že budu myslet na tisícovku. A není to tak daleko. Mám to v hlavě, jedu dál a chtěl bych toho jednou docílit.“

Teď se bavíme o triumfech doma i v zahraničí, co však říkáte na rekord Dušana Andrése 280 překážkových dostihů na českém či československém území?

„To je taky zajímavá meta. Zase abych pak neměl všechno, oni by mě neměli rádi. Dušan si to za svou kariéru zasloužil, to byl žokej! Přijel na dostihy, oblíkl rajtky, od prvního do osmého dostihu jezdil a jel domů. Ten ale statistiky nikdy moc neřešil. Takže by neřešil, ani kdybych ho porazil. Tak já ho budu muset porazit.“ (směje se)

Máte ještě nějaké závodistiště, kde byste chtěl vyhrát?

„Láká mě něco povyhrávat v Paříži. To je prostě první liga. Beru to jako kluci fotbalisté, když hrají Ligu mistrů. Anglii mám přeškrtnout, ta se nás netýká. Bez toho, abych se tam přestěhoval, vůbec nemá cenu polemizovat o nějakých vítězstvích. A stěhovat se ani nebudu. Anglické dostihy jsou pěkné, jenže mně nějak nesedí, lidi jsou tam jiní.“

Možná by to šlo v některém z cheltenhamských krosů...

„Jo, tam je atmosféra něco extra. Kdyby vyšlo vyhrát kros při festivalu v Cheltenhamu... A na to koně máme...“